

(Нови Репортер, 20. 10. 2010)

Отворено фаворизовање бошњачких и албанских националних циљева било је лајтмотив прошлогодишње турнеје америчког потпредсједника Џозефа Бајдена на релацији Сарајево – Београд – Приштина, а ништа се није промјенило ни у претходној седмици, када је државни секретар САД Хилари Клинтон обишла исте дестинације. «Подржавамо БиХ као демократску и мултиетничку државу и не подржавамо никакву сецесију која долази од било кога, јер сматрамо да је то изгубљен приједлог, и то ни на који начин не одражава оно што су наше анализе закључиле», изјавила је Клинтон у Сарајеву. Након афирмативног става о централистичким «вриједностима» у Босни и Херцеговини, госпођа из Стејт департмента прешла је Дрину и декламовала крајње супротну причу, дефинишући албански сецесионизам као врхунски допринос глобалној политичкој теорији и пракси. Ако се зна да оба запажања потичу од ауторке познатог аутобиографског фалсификата о «бјежању пред српским снајперима на тузланском аеродрому», и то двије године после рата у БиХ, онда су сва питања о досљедности апсолутно сувишна.

Након афирмативног става о централистичким «вриједностима» у Босни и Херцеговини, госпођа из Стејт департмента прешла је Дрину и декламовала крајње супротну причу, дефинишући албански сецесионизам као врхунски допринос глобалној политичкој теорији и пракси.

Призивање барута: Ипак, укусно главно јело за бошњачке максималисте није допуњено идентичним десертом, пошто је Хилари Клинтон у Сарајеву објаснила нарогушеној публици да САД «неће наметати рјешења» у Босни и Херцеговини. Првобитно еуфорични домаћини уморно су уздахнули када су схватили да вербални вјетар у једра унитаризма неће бити праћен вашингтонском конкретном акцијом. Умјесто громогласних најави завртања руку политичарима из Републике Српске с циљем повиновања уставним промјенама у складу са башчаршијским стандардима, шефица америчке дипломатије пунудила је резервни план. Наиме, она смртно озбиљно вјерује у магично дејство приближавања БиХ Европској унији и сјеверноатлантској војној алијанси. Имајући у виду

Пише: Саша Бижић
субота, 23 октобар 2010 18:41

чињеницу да се америчка пука реторика, ма колико им годила, у сарајевским политичким и медијским круговима сматра потпуно незадовољавајућим односом према Босни и Херцеговини, није искључено да ће и Хилари Клинтон ускоро подијелити судбину доскоро омиљене фигуре међу фановима «суверене и цјеловите БиХ», Анђелине Џоли.

Позната америчка глумица, одлучна да режира филм у чијем је средишту љубавна прича муслиманке и Србина у ратном вртлогу у БиХ, прошла је ових дана у Сарајеву кроз правог «топлог зеца». Пошто је у првим медијским опсервацијама на тему садржаја предстојећег остварења Анђелине Џоли наговијештено да се Бошњакиња, уствари, заљубљује у сопственог силоватеља - наравно, припадника нације задужене за такве гадости у нововременим холивудским клишеима о Балкану – услиједиле су бурне реакције чувеног невладиног сектора из Федерације. Предсједница удружења «Жене – жртве рата» Бакира Хасечић упутила је ултиматум министру културе ФБиХ Гаврилу Граховцу да поништи одобрење за снимање дијелова тог филма на подручју «већег ентитета». Силајџићев Србин, а по потреби и Јевреј, послушно је извршио директиву. Затим је услиједио широк спектар реакција - од застрашујућих клетви разних «нана» у телевизијским контакт-емисијама тамошњег јавног сервиса до пренемагања ноторног шовинисте Емира Хаџихафизбеговића да ће, као Граховчев кантонални пандан, ризиковати да буде ухапшен како би сегменти филма Анђелине Џоли били снимљени у Сарајеву и околини. На крају, федералном министру ипак је било важније шта о њему мисле у салонима него у махалама, па се покуњено посуо пепелом и испеглао већ згужвану «дозволу».

Пошто је у првим медијским опсервацијама на тему садржаја предстојећег остварења Анђелине Џоли наговијештено да се Бошњакиња, уствари, заљубљује у сопственог силоватеља - наравно, припадника нације задужене за такве гадости у нововременим холивудским клишеима о Балкану – услиједиле су бурне реакције чувеног невладиног сектора из Федерације.

У сваком случају, расплет је прилично ирационалан, јер бошњачка «елита» овим

Пише: Саша Бижић
субота, 23 октобар 2010 18:41

слаломом није изазвала подозрење џет-сетерке са арт-амбицијама, већ необичан излив њене сервилности, гарниране мрвицама чуђења и увријеђености. Ту се бизарна сага не завршава, пошто ће, по својој прилици, рачун кратког споја између Џолијеве и Сарајева бити испостављен српској јавности, која није тражила никакву «награду» због доминантног става да свако има право да властитим новцем снима шта хоће и гдје хоће, али, није очекивала ни нову «Грбавицу», са Анђелином умјесто Јасмиле Жбанић. А то ће, на основу свих досадашњих сазнања о филму, вјероватно и добити, али, овог пута са далеко већим буџетом и неупредиво јачим ефектом у дисциплини стварања планетарне слике о ружним, прљавим и злим Србима. Њима, наравно, по дефиницији припадају улоге управника логора и сличне роле, што је класично негативно предубјеђење, које чини оправданим исте такве «бјанко» оцјене редитељског дебија Анђелине Џоли.

Дакле, за суптилну пропаганду задужени су «умјетници», а за директне и недвосмислене ратне покличе – Златко Лагумџија. У интервјуу британском «Тајмсу» предсједник СДП-а је поручио: «Или ћу наћи начин да легитмно зауставим Додика у кршењу устава физичком силом, или ћу бити смијењен и неки луди радикали ће преузети моју дужност и то учинити». Осокољен изборним резултатом у бошњачком дијелу БиХ, Лагумџија је посегао за двоструким лажним представљањем. Прије свега, описао је себе као већ изабраног предсједавајућег Савјета министара, што је у овом тренутку удаљено од реалности хиљадама свјетлосних година. У стварном животу, он је тек челник најпопуларније странке у једном од три овдашња народа, тако да «физичка сила» која му се привиђа може да буде само приватно обезбјеђење тог испразног хвалисавца. То је и сам примио к знању, врло брзо након инцидента на страницама лондонског дневника, јер је, суочен са личним мизерним шансама, лансирао Анту Домазета као новог кандидата СДП-а за «државног премијера». Такође, Лагумџија је означио комплетну политичку конкуренцију међу Бошњацима као фанатичну и екстремну, иако су сликовити изрази, употребљени у том дочаравању, примјеренији његовом «лику и дјелу», јер ни Сулејман Тихић, ни Бакир Изетбеговић, ни Фахрудин Радончић, па чак ни Харис Силаџић, у постдејтонској БиХ нису помјерили границе јавног говора до тачке отвореног призивања крви и барута.

Лоботомија: У таквим околностима, чак и садашње преокупације власти Бориса Тадића у Србији дјелују бенигно, иако су све, само не то. Јер, прво је Апелациони суд у Београду,

послије очигледног мига са «највишег мјеста», пустио на слободу Илију Јуришића. Након формално привременог, а суштински дефинитивног повратка на локацију злочина из 1992. једног од кључних актера командног ланца напада на колону ЈНА, дошао је ред на нову егзибицију «друга предсједника» и његових спин-доктора. Иако су и лаици у земљи и региону, а поготово Тадићеве безбједносне службе, унапријед знали ко ће бити организатори напада на полицију током београдске геј – параде, тобоже су били затечени димензијама обрачуна и начином дјеловања демонстраната. Након свјесне одлуке да не врши превентивна привођења водећих планера протеста, Тадићева власт је непредузимањем једине ефикасне мјере за избјегавање хаоса - осим одустајања од параде, наравно - покушала да оствари провидан циљ. Уз пратећу медијску артиљерију, допустила је продор хомосексуализма из приватне у јавну сферу на велика врата и тако завршила једини посао који јој био важан – беспоговорно је испунила важну карику у бесконачном низу наруџби из Брисела и Вашингтона.

Али, истим потезом, та власт остварила је и ефекте на домаћем терену. Намјерно допустивши да стихија загосподари београдским улицама, Тадић и његови асистенти пронашли су начин да «дисциплинују» већину становништва Србије, те да ону врсту љубитеља истог пола којима није довољна спаваћа соба, већ егзибиционистички желе и свјетла позорнице, учине друштвено прихватљивим, па и пожељним феноменом у наредним сезонама. Јер, ко ће се сада, међу најмање 90 одсто грађана лоботомисане територије између Суботице и Врања, неспремних да аплаудирају «Паради поноса», али исто тако незаинтересованих да о томе уз употребу насиља «расправљају» са учесницима геј-окупљања, усудити да изнесе негативно мишљење о овом хиру званичне и НВО – Србије. У неуротичној визури наметнутог «система вриједности», то ће значити само једно – аха, идентификујеш се са хулиганима. А управо је та популација, у чијем језгру су били фудбалски «навијачи» и инфантилци са «десним» идеолошким претензијама, упркос декларативном «антирежимском» гарду, имала функцију корисних идиота, који непогрешиво слажу коцке у уврнути мозаик актуелне власти. Без обзира на евентуалне другачије мотиве, без политичких и сексуалних конотација, за срамне догађаје у Ћенови пар дана касније, то је био још један, могуће и непланирани кец на десетку у рукама предсједника, чиме је комплетирана слика примитивне и агресивне руље која се налази наспрам «племенитог» Бориса Тадића. У таквој перцепцији нема простора за утемељену сумњу да је, уствари, ријеч о двије димензије «трулежи у држави Данској». Али, бар има мјеста са недвосмислену констатацију – Тадићев ДС у посљедњих годину дана неповратно клизи према ЛДП-у Чедомира Јовановића. Такав тренд, очито, не могу да зауставе усамљени изузеци, као што је градоначелник Београда Драган Ђилас, спреман да трезвено укаже на деструктивно садејство хомосексуалних «слављеника» и батинашке братије, по цијену «укора пред искључење», упућеног посредством Небојше Крстића, савјетника и гласноговорника «Великог Газде».

Без обзира на евентуалне другачије мотиве, без политичких и сексуалних конотација, за

срамне догађаје у Ћенови пар дана касније, то је био још један, могуће и непланирани кец на десетку у рукама предсједника, чиме је комплетирана слика примитивне и агресивне руље која се налази наспрам «племенитог» Бориса Тадића.

А на политичкој и јавној сцени Србије, послје «Параде поноса», низ детаља шири непријатан задах. Читав русвај искориштен је, између осталог, да Влада крене у продају Телекома, односно, у куповину још једног мандата за себе. Затим, и за то да Скупштина усвоји шупљу резолуцију о «осуди злочина над српским народом у протеклом рату», с циљем гурања под тепих супстанцијалне и жестоко злонамјерне парламентарне декларације о «геноциду» у Сребреници. На крају, и за то да Јелена Карлеуша постане врховни ауторитет за геј-секцију људских права, прелазећи пут од повода за спрдњу, у којој је третирана искључиво као надобудна турбо-фолк пјеваљка, до оличења некакве ширине и толеранције. Такав обрт догодио се на исти начин на који је Драган Марковић – Палма у кратком року прије двије године од лимитиране сировине, неупућене у опус Бетовена и Шопена, напрасно трансформисан у потписника «бесмртних мудрости», попут формулације: «Патриотизам се не сипа у трактор».

Данас се из вашингтонског резервоара не сипа ништа опипљиво ни у бисаге Златка Лагумције у БиХ и Бориса Тадића у Србији, али, они показују запањујућу спремност да из чистог ентузијазма слиједе смјернице Хилари Клинтон. Поред таквих прегалаца на терену, државни секретар САД не мора да се лично бакће са «недовршеним послом на Балкану». Можда све ријеке теку према ушћу. Међутим, Лагумџијин и Тадићев ток опире се законима физике и котрља се ка извору – Стејт департменту.